

151

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 maja 1983 r.

w sprawie odszkodowań za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych, za uszkodzone wskutek robót górniczych zasiewy i uprawy oraz w sprawie sposobu wypłaty odszkodowań pieniężnych za szkody górnicze.

Na podstawie art. 59 ust. 7 i 10 oraz art. 63 ust. 2 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1978 r. Nr 4, poz. 12) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Odszkodowania za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych.

§ 1. 1. Odszkodowanie za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntu rolnego stanowi równowartość odpowiadającą piętnastokrotnej wartości zmniejszenia się rocznego przychodu z gruntu wskutek szkody górniczej. Odszkodowanie to nie może być wyższe od odszkodowania, jakie przysługiwałoby za dany grunt, ustalonego na zasadach i w trybie przewidzianych w przepisach wyłączeniowych.

2. Przez przychód, o którym mowa w ust. 1, rozumie się przychód szacunkowy z jednego hektara użytków rolnych, ustalony zgodnie z zasadami określonymi w przepisach o podatku gruntowym.

§ 2. 1. Odszkodowanie za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntu leśnego, niezależnie od odszkodowania za drzewostan, stanowi równowartość odpowiadającą piętnastokrotnej wartości zmniejszenia się rocznego przychodu z gruntu, spowodowanego szkodą górniczą. Odszkodowanie nie przysługuje w wypadkach określonych w § 4 ust. 2.

2. Przez przychód, o którym mowa w ust. 1, rozumie się wartość bieżącego rocznego przyrostu masy drzewnej (grubizny) w trzydziestoletnim drzewostanie sosnowym o przeciętnych cechach jakości (II klasa bonitacji o zadrzewieniu 0,9), obliczoną według cen obowiązujących w państwowym gospodarstwie leśnym.

Rozdział 2

Odszkodowania za zasiewy i uprawy.

§ 3. 1. Odszkodowanie za zasiewy i uprawy uszkodzone wskutek robót górniczych powinno odpowiadać różnicy między wartością plonu zmniejszonego wskutek szkody górniczej a wartością plonu, jaki uzyskano przeciętnie w roku szkody z nie uszkodzonych gruntów tej samej klasy na terenie gminy lub miasta, z uwzględnieniem rodzaju zasiewu i uprawy.

2. Jeżeli wskutek szkody górniczej grunt nie mógł być zagospodarowany lub nie mogły być zebrane plony, odszkodowanie powinno odpowiadać wartości przewidzianego plonu z uszkodzonego gruntu, pomniejszonego o wartość nakładów, które posiadacz poniósłby w związku z dokonaniem uprawy lub zbioru. Do nakładów nie wlicza się robocizny własnej posiadacza gruntu i jego rodziny.

3. Odszkodowanie za zniszczone drzewa, krzewy i byliny owocowe powinno odpowiadać wartości danego gatunku roślin stosownie do ich wieku, warunków głębo-

wych, siedliska, poziomu prowadzenia uprawy, strefy ekonomicznej oraz średniej wartości jednorazowego zbioru według cen określonych w § 6.

4. Odszkodowanie za zniszczone plantacje innych kultur wieloletnich powinno odpowiadać:

- 1) kosztom założenia i pielęgnacji pomniejszonym o kwotę amortyzacji wynikającą z podzielenia tych kosztów przez liczbę lat produkcyjności oraz przeciętnej wartości spodziewanych zbiorów w roku, w którym wystąpiła szkoda,
- 2) w wypadku plantacji nowych, dla których nie upłynęła połowa okresu produkcyjności, kosztom założenia i pielęgnacji oraz przeciętnej wartości spodziewanych zbiorów za okres od roku, w którym nastąpiła szkoda, do połowy okresu produkcyjności.

5. Za uprawy lub zasiewy, dokonane wbrew zasadom prawidłowej gospodarki rolnej w celu uzyskania wyższego odszkodowania, odszkodowanie należy ustalić jak za zasiewy czy uprawy dokonane zgodnie z tymi zasadami.

6. Odszkodowanie za uszkodzoną zielenią miejską, niezależnie od odszkodowania za straty w kulturach w roku, w którym nastąpiła szkoda, powinno odpowiadać kosztom założenia i pielęgnacji zieleni do czasu wystąpienia szkody.

§ 4. 1. Odszkodowanie za zniszczenie drzewostanu na gruntach leśnych oraz zadrzewienia na gruntach nieleśnych połączone z koniecznością wyrębu ustala się w wysokości wartości drzewostanu lub drzew w wieku rębności, pomniejszonej o wartość uzyskanej z wyrębu masy drzewnej oraz o koszty prawidłowej pielęgnacji, jakie by poniesiono do czasu osiągnięcia wieku rębności drzewostanu.

2. W razie szkody nie powodującej konieczności wyrębu drzewostanu, a powodującej jedynie pogorszenie jego warunków rozwojowych, odszkodowanie ustala się w wysokości do 50% odszkodowania określonego w ust. 1 za drzewostan w siedliskach lasowych i do 25% odszkodowania za drzewostan w siedliskach borowych. Odszkodowanie to przysługuje za drzewostan I, II, III i IV klasy wieku; za drzewostan V i wyższych klas wieku odszkodowanie nie przysługuje.

3. Odszkodowanie za zniszczone uprawy leśne i młodniki do lat 15 powinno odpowiadać kosztom zalesienia i pielęgnacji tych upraw i młodników.

§ 5. 1. Jeżeli szkoda w zasiewach i uprawach występuje w tym samym gruncie wskutek robót górniczych również w latach następujących kolejno po roku, w którym wystąpiła po raz pierwszy, odszkodowanie należy się także za szkody wyrządzone w tych latach, nie dłużej jednak niż za 3 lata. Wysokość corocznego odszkodowania oblicza się zgodnie z przepisami § 3.

2. W razie dalszego powtarzania się określonej w ust. 1 szkody górniczej, poszkodowanemu przysługuje prawo do naprawienia szkody zgodnie z przepisami art. 55 lub 59 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1978 r. Nr 4, poz. 12).

§ 6. Odszkodowanie za zasiewy i uprawy ustala się według cen urzędowych lub regulowanych, a w braku tych cen — według cen umownych.

§ 7. 1. Odszkodowanie za zasiewy i uprawy przysługuje z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 posiadaczowi gruntu, chyba że na podstawie umowy dotyczącej korzystania z gruntu do odszkodowania jest uprawniona inna osoba.

2. Jeżeli grunt stanowiący własność Państwa, położony w obrębie terenu górniczego, zostanie wydzierżawiony, odszkodowanie za szkody w zasiewach i uprawach powstałe na skutek robót górniczych po zawarciu umowy przysługuje dzierżawcy na zasadach określonych w § 3—6, chyba że w umowie dzierżawy sprawę tego odszkodowania uregulowano odmiennie.

3. W razie wydzierżawienia gruntu stanowiącego własność Państwa, uszkodzonego na skutek robót górniczych przed zawarciem umowy, dzierżawcy nie przysługuje odszkodowanie za szkody w zasiewach i uprawach powstałe wskutek tych uszkodzeń.

§ 8. Zobowiązanie przedsiębiorstwa górniczego do przywrócenia gruntu do stanu poprzedniej użyteczności nie zwalnia przedsiębiorstwa górniczego od obowiązku corocznego odszkodowania za ubytki w zasiewach i uprawach do czasu całkowitego naprawienia szkody górniczej. W tym wypadku nie stosuje się przepisu § 5 ust. 1.

Rozdział 3

Sposób wypłaty odszkodowań za szkody górnicze.

§ 9. Sumę odszkodowania pieniężnego za szkody górnicze określone w art. 59 ust. 2, 3, 5 i 7 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze wypłaca się w ciągu 3 miesięcy od dnia, w którym orzeczenie ustalające odszkodowanie stało się ostateczne.

§ 10. Odszkodowanie za straty w zasiewach i uprawach jest płatne w ciągu 14 dni od dnia, w którym orzeczenie stało się ostateczne lub ugoda została zarejestrowana.

§ 11. Odszkodowanie lub jego część przypadająca do wypłaty należy złożyć do depozytu sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, jeżeli osoba uprawniona odmawia przyjęcia odszkodowania albo jeżeli wypłata odszkodowania osobie uprawnionej nie może być dokonana ze względu na przeszłość natury faktycznej lub prawnej.

Rozdział 4

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 12. 1. W sprawach, które do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie zostały ostatecznie zakończone, odszkodowania za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych oraz za uszkodzone zasiewy i uprawy ustala się według zasad określonych w tym rozporządzeniu.

2. Odszkodowania pieniężne, o których mowa w § 9, ostatecznie orzeczone, a nie wypłacone w całości osobom uprawnionym w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, podlegają wypłacie w sposób unormowany w tym rozporządzeniu.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1963 r. w sprawie odszkodowań za uszkodzone wskutek robót górniczych zasiewy i uprawy, za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych oraz w sprawie sposobu wypłaty odszkodowań pieniężnych za szkody górnicze (Dz. U. Nr 1, poz. 1).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

152

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 czerwca 1983 r.

w sprawie czasowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabrania się sprzedaży i podawania napojów alkoholowych zawierających powyżej 4,5% alkoholu oraz piwa jasnego we wszystkich punktach sprzedaży detalicznej i zakładach gastronomicznych na terenie województw:

- 1) stołecznego warszawskiego — w dniach od 13 do 19 czerwca 1983 r.,
- 2) skierniewickiego — w dniach od 15 do 19 czerwca 1983 r.,
- 3) częstochowskiego — w dniach od 15 do 22 czerwca 1983 r.,
- 4) poznańskiego — w dniach od 17 do 21 czerwca 1983 r.,

5) katowickiego — w dniach od 17 do 21 czerwca 1983 r.,

6) wrocławskiego i miasta Wrocławia — w dniach od 18 do 22 czerwca 1983 r.,

7) opolskiego — w dniach od 18 do 22 czerwca 1983 r.,

8) miejskiego krakowskiego — w dniach od 18 do 24 czerwca 1983 r.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług oraz terenowym organom administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

153

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 czerwca 1983 r.

w sprawie form i zakresu specjalnej opieki zdrowotnej nad kombatanami.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kom-

batantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122 i Nr 40, poz. 269) zarządza się, co następuje: